

Arrest

nr. 65 042 van 20 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Rakosh (gemeente Istog), Kosovo. U heeft de Kosovaarse nationaliteit.

Uw minderjarige zoon B. (...) lijdt aan de ziekte van Duchenne (aangeboren en erfelijke vorm van spierdystrofie).

In Kosovo werd uw zoon door artsen onderzocht, maar aangezien de nodige infrastructuur in Kosovo niet aanwezig is om uw zoon degelijk te kunnen helpen, raadden de artsen aan naar het buitenland te gaan voor verdere behandeling. Een privé-arts kon u niet betalen in Kosovo. Als gevolg hiervan verliet

uw echtgenote T.H. (...) (O.V. 6.618.214) met uw zoon B. (...) en uw andere kinderen in april 2010 Kosovo, richting België waar ze op 26 april 2010 asiel vroeg.

Op 1 september 2010 besloot het Commissariaat-generaal haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Haar beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 13 januari 2011 bij arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Enkele maanden later vervoegde u uw gezin in België en vroeg op 27 september 2010 asiel.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, een kopie van uw huwelijksakte, een medisch attest waaruit blijkt dat uw overleden zoon R. (...) tevens aan de ziekte van Duchenne leed en medische attesten waaruit blijkt dat uw zoon B. (...) ook deze ziekte heeft."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

U heeft geen gegevens of elementen aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Net als uw echtgenote haalde u als hoofdmotief voor uw vertrek uit Kosovo de gezondheidsproblemen van uw zoon B. (...) aan en het feit dat in Kosovo niet de nodige infrastructuur voorhanden is om hem te helpen (gehoorverslag CGVS, p.2-3 en p.5-6).

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat dergelijke gezondheidsproblemen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

U heeft geen andere elementen of documenten aangehaald om een ander licht te werpen op de toenmalige appreciatie van de Commissaris-Generaal.

Het feit dat u onvoldoende financiële middelen had om een privé-arts te raadplegen (CGVS, p.5), is een aangelegenheid van louter economisch-financiële aard welke niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en de gezondheidsproblemen van uw zonen worden immers niet in vraag gesteld. Ze werpen evenwel geen ander licht op bovenstaande bevindingen dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 maart 2011 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent tevens dat er een "klaarblijkelijke beoordelingsfout" (zie verzoekschrift p. 3) is gemaakt.

Hij vervolgt met een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de werkelijke toestand in zijn land van herkomst.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de definitie van 'vluchteling' uit het Vluchtelingenverdrag en verwijst naar de definitie die het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geeft van een 'sociale groep'.

Verzoeker laat gelden dat er door de commissaris-generaal een foute interpretatie is gemaakt van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker herhaalt dat hij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zijn kind B. aan de ziekte van Duchenne leed en daarom specifieke en regelmatige medische zorgen nodig heeft. Hij merkt op dat zijn kind geen toegang had tot deze zorgen in zijn land van herkomst, wat zijn familie dwong het land te verlaten. Verzoeker benadrukt dat hij verklaarde dat alleen een privé ziekenhuis in zijn land die zorgen kon bieden en dat deze te kostelijk voor hem waren.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal toch op de hoogte zou moeten zijn van de moeilijkheden die personen van Albanese afkomst, zoals zijn gezin, ondervinden om in Kosovo toegang te krijgen tot de publieke gezondheidszorg.

Hij stelt dat deze discriminatie die hij ondervindt om reden van etnische afkomst, onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt en benadrukt dat de afwezigheid van bewijs daaromtrent niet ambtshalve tot de weigering van de erkenning van de status van vluchteling mag leiden als het asielrelaas waarschijnlijk lijkt, indien het coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont, zoals volgens verzoeker het bij hem het geval is; hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State dienaangaande.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en voert aan dat de commissaris-generaal niet uitlegt waarom hij niet aan de voorwaarden voldoet om deze status te verkrijgen zodat het bijgevolg vaststaat dat zijn situatie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een ernstig onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven

van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad benadrukt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Echter op zich volstaat dit niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Verzoeker maakt het in zijn verzoekschrift weliswaar duidelijk dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat deze ten onrechte heeft geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich, ter verdediging beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, het weergeven van theorie over de motiveringsplicht en de definitie van 'vluchteling' uit het Vluchtelingenverdrag en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Ook het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal is niet bij machte om een andere oordeel te komen.

Verzoeker blijft daarnaast in gebreke om de elementen aan te geven waarmee de commissaris-generaal volgens hem geen rekening heeft gehouden, op welke punten hij dieper had moeten ingegaan, of waaruit de foute interpretatie van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

De Raad kan verzoeker tenslotte niet bijtreden waar deze opwerpt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de toestand die werkelijk in het land van herkomst van verzoeker heerst.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn verwijzing naar de moeilijkheden die personen van Albanese afkomst ondervinden om toegang te krijgen tot de publieke gezondheidszorg in Kosovo, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en waar hij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad geeft aan dat verzoekers betoog (zie verzoekschrift p. 6) *"Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en*

geen tegenstrijdigheden vertoont" overbodig is aangezien de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen door de commissaris-generaal op geen enkel moment in vraag gesteld werd en dat de bestreden beslissing helemaal niet gebaseerd is op de afwezigheid van bewijsstukken. In casu werd daarentegen besloten dat verzoeker in gebreke is gebleven de vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen.

2.6. Wat betreft het argument van verzoeker als zou hij tot een 'sociale groep' behoren, met name Albanezen in Kosovo, dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker deel zou uitmaken van een dergelijke sociale groep, een asielzoeker zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, dient aan te tonen.

Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu werd besloten in punt 2.5., is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich dan ook geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient het bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

2.7. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de gezondheidsproblemen van zijn kind B. en het feit dat in Kosovo niet de nodige infrastructuur voorhanden is om hem te helpen, aan de oorzaak liggen van zijn vertrek uit zijn land.

In de bestreden beslissing werd er door de commissaris-generaal terecht op gewezen dat dergelijke gezondheidsproblemen op zich niet volstaan om als vluchteling te worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen:

"Net als uw echtgenote haalde u als hoofdmotief voor uw vertrek uit Kosovo de gezondheidsproblemen van uw zoon B. (...) aan en het feit dat in Kosovo niet de nodige infrastructuur voorhanden is om hem te helpen (gehoorverslag CGVS, p.2-3 en p.5-6). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat dergelijke gezondheidsproblemen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U heeft geen andere elementen of documenten aangehaald om een ander licht te werpen op de toenmalige appreciatie van de Commissaris-Generaal. Het feit dat u onvoldoende financiële middelen had om een privé-arts te raadplegen (CGVS, p.5), is een aangelegenheid van louter economisch-financiële aard welke niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Bovenstaande motivering van de commissaris-generaal blijft bijgevolg overeind en de Raad maakt ze tot de zijne.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar deze stelt dat de commissaris-generaal niet uitlegt waarom hij niet aan de voorwaarden voldoet om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas.

Zoals hierboven is uiteengezet, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE